

[Jes Lunde]

Men ellers synes jeg, det var udmærket, at fru Marianne Jelved tog fat i nogle af de problemer, der også knytter sig til finansloven. Når man laver sådan et forlig, fejer man jo meget ind under gulvtæppet, og det er der ikke noget at sige til. Men det bliver lidt for galt, når enigheden mellem regeringen og Socialdemokratiet bliver så stor, som tilfældet er her, og man nærmest påstår, at nu har man løst alle problemer, nu er alt fryd og gammen, for sådan er det jo ikke. Så jeg synes, det var udmærket, at en repræsentant for det parti, der er Viggo Hørups arvtager, i det mindste kunne opfordre til, at man deler sig efter anskuelser. Det synes jeg er meget fornuftigt, det er fremmende for en saglig debat.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg ved i hvert fald, at hr. Jes Lunde har været i salen under hele debatten og også har hørt min ordførertale, så derfor synes jeg, det er lidt groft at fortolke mit indlæg på den måde. Jeg sagde ikke, at nu har vi løst alle problemer, jeg sluttede faktisk af med at sige det stik modsatte og påpegede, hvilke meget store problemer vi står med, og at finansloven forhåbentlig vil yde et bidrag til at få vendt udviklingen. Så hr. Jes Lundes kommentar svarer i hvert fald ikke til noget af det, der er sagt fra min side.

Til fru Marianne Jelved vil jeg sige, at jeg har ikke megen lyst til at starte et skænderi om, hvad vi ikke kan lide i finansloven. Jeg havde faktisk også i mit første indlæg nogle bemærkninger i så henseende, men det er mit indtryk, at de lovforslag, der er blevet udmøntet som følge af finansloven, faktisk har medført mange store diskussioner om, hvad man ikke kunne lide, og at det næsten er det, vi har brugt flest kræfter på i de foregående dage, fordi det tilfældigvis er konfliktstoffet, der er blevet udmøntet i lovgivning.

Og derfor synes jeg egentlig, at i dag, hvor vi står med en samlet vurdering af de ændringer, der er foretaget, ville det være synd at bruge vores taletid til at fortsætte den diskussion. Jeg mener, det er vigtigt, at vi får tegnet de overordnede konturer af det billede, vi har malet i fællesskab, og i hovedtrækkene er det et godt maleri, som vi godt kan være bekendt.

Fru Marianne Jelved mente også, at vi har stillet nogle nye fradrag i udsigt. Det eneste, vi

har gjort, er, at vi har lovet at tage en drøftelse for at se, hvordan vi får den bedste løsning på problemet med at skabe beskæftigelse, og hvordan vi i fællesskab kan lave en ordning, så vi får den bedste beskæftigelsessituation. Den drøftelse tager vi som allerede aftalt i januar 1993.

Arne Melchior (CD):

En række kære sjæle, hvoraf de fleste bor i gode og venlige kollegaer i denne sal og i dette hus, har hæftet sig ved, at CD ikke har haft ordet i dagens debat. Jeg synes dog lige, at jeg som gruppeformand har pligt til at markere, at vi dog stadig væk er til stede.

Når vi ikke har bedt om ordet, har det to grunde: For det første skal man jo ikke unødigt tage andre menneskers tid, og for det andet har vi hæftet os ved, at det var ændringsforslagene, der var til debat i dag. Og jeg har faktisk hørt en god del af debatten oppe på mit kontor, jeg har lyttet til højtaleren med det ene øre, mens jeg samtidig afviklede et par møder, og jeg har da fået det klare indtryk, at det meste af debatten har været et forskud på debatten i morgen og aldeles ikke har drejet sig om ændringsforslagene. Men det gør jo ikke noget, for så kan debatten i morgen jo blive så meget desto kortere, så det er da helt i orden.

Helt ærligt: Det fremgår jo tydeligt, hvad kompromiset og ændringsforslagene går ud på, og da hverken CD eller jeg personlig ser nogen særlige kontroverser i nogen af dem, har vi altså ikke villet tage forskud på den egentlige finanslovordførertale i morgen.

Men når jeg nu alligevel er blevet næsten skubbet herop og vi i øjeblikket er inde i en fase, hvor der tales om glæde, vil jeg da godt meddele, hvem der efter min mening yderligere har grund til at glæde sig, og det er faktisk størstedelen af det danske vælgerkorps, den danske befolkning. Som en af dem, der har været med det meste af tiden i denne serie af forhandlinger om denne finanslov, vil jeg gerne erkende, at det er foregået på en fornem måde.

I aftes havde et af vore fjernsynsprogrammer en reportage herindefra. Finessen i programmet var jo, at man skulle ikke rigtig tro på det, man ser i fjernsynet, for det er kun en fiktion af virkeligheden. Det er jo klart, at i virkeligheden kan pressen og vælgerbefolkningen ikke overvære de mange, lange og saglige, fag-